

særlige omstændigheder, hvor dette udgangspunkt må fraviges. Det gælder f.eks., hvor det ikke måtte være muligt at deponere våbnet på betryggende måde, eller hvor den, der observeres, selv må antages at være bevåbnet.

Danmark vil i forbindelse med ratifikationen af tiltrædelsesaftalen afgive en erklæring i overensstemmelse med det anførte over for de øvrige medlemslande.

Om de forfatningsretlige overvejelser, som bestemmelserne i artikel 40 og 41 giver anledning til, henvises til pkt. 5.1 nedenfor.

Efter artikel 42 skal fremmede polititjenestemænd, der udfører opgaver efter artikel 40 og 41, sidestilles med det pågældende medlemslands egne polititjenestemænd for så vidt angår eventuelle lovovertrædelser, der begås mod eller af dem.

Efter artikel 43 er det medlemsland, hvis polititjenestemænd efter artikel 40 og 41 udfører opgaver på et andet medlemslands territorium, erstatningsansvarlig efter det andet medlemslands lovgivning for den skade, som i den anledning måtte blive forvoldt. Erstatning udbetales af myndighederne i det medlemsland, hvor den erstatningspådragende handling er foretaget. Dette medlemsland kan herefter gøre regreskrav gældende over for det andet medlemsland.

3.2.2. Kapitel 2 (artikel 48-53) indeholder bestemmelser om *gensidig retshjælp i straffesager*.

Bestemmelserne har navnlig til formål at supplere og lette anvendelsen af den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager (Lovtidende 1963 C, side 95 ff.), som Danmark har tiltrådt. Danmark har endvidere tiltrådt en tillægsprotokol af 17. marts 1978 (Lovtidende 1986 C, side 169 ff.).

Schengen-konventionen indebærer en pligt for medlemslandene til at yde retshjælp på nogle områder, der ikke er omfattet af retshjælpskonventionen eller tillægsprotokollen, jf. artikel 49. Det gælder f.eks. sager om erstatning for uberettiget retsforfølgning eller domfældelse og sager om benådning. Der er tale om områder, hvor Danmark allerede i dag kan yde retshjælp.

Konventionen indeholder i artikel 51 en bestemmelse om retsanmodninger vedrørende ransagning og beslaglæggelse. Bestemmelsen svarer for Danmarks vedkommende i det væsentlige til retshjælpskonventionens artikel 5 og må antages på samme måde at kunne opfyldes i medfør af retsplejelovens almindelige bestemmelser eller en analogi heraf, jf. herved for så vidt angår beslaglæggelse Ugeskrift for Retsvæsen 1972, side 600 H og 1988, side 203 V. Den

samme retsopfattelse er lagt til grund i forarbejderne til lov nr. 291 af 24. april 1996 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere, lov om international fyldbyrdelse af straf m.v., lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven, jf. Folketingstidende 1995-96, Tillæg A, side 2235.

3.2.3. Kapitel 3 (artikel 54-58) indeholder bestemmelser om *straffedommes internationale retskraft* (forbud mod at straffe en person for den samme forbrydelse to gange).

Bestemmelserne svarer til konvention af 25. maj 1987 mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forbud mod dobbelt strafforfølgning (Lovtidende 1991 C, side 177 ff.), som Danmark har tiltrådt. Der er også i Europarådet vedtaget en konvention om bl.a. det samme spørgsmål, jf. europæisk konvention om straffedommes internationale retsvirkninger. Konventionen er gennemført i dansk ret ved lov nr. 519 af 23. december 1970 om ændring af borgerlig straffelov og lov nr. 522 af samme dato om fuldbyrdelse af straffedomme. Konventionen er optaget som bilag til den sidstnævnte lov.

Hovedprincippet i bestemmelserne er, at den, over for hvem der er afsagt en endelig straffedom i et medlemsland, ikke på ny kan retsforfølges for de samme handlinger i et andet medlemsland, jf. nærmere artikel 54.

Efter artikel 55 kan et medlemsland ved ratifikation af konventionen erklære, at det i visse nærmere angivne tilfælde ikke er bundet af hovedreglen i artikel 54, f.eks. hvor forbrydelsen helt eller delvis er begået på dets område eller udgør en krænkelse af det pågældende medlemslands sikkerhed eller andre lige så væsentlige interesser.

Danmark vil i forbindelse med ratifikationen afgive en sådan erklæring. Retsstillingen for Danmark vil herefter være den samme, som gælder efter den ovennævnte konvention af 25. maj 1987. Dansk ret er i overensstemmelse hermed, jf. straffelovens § 10 a.

Forbudet mod at straffe den samme person to gange for den samme forbrydelse kan – ligesom de ovenfor nævnte konventioner – ikke antages at være til hinder for, at der efterfølgende sker rettighedsfrakendelse m.v. i et andet land i anledning af den pågældende forbrydelse. Der er derfor ikke behov for at ændre bestemmelsen herom i straffelovens § 11.

3.2.4. Kapitel 4 (artikel 59-66) indeholder bestemmelser om *udlevering af lovovertrædere* mellem medlemslandene.